

تضاد در اولویت‌ها: از مانور زلزله تا جاده‌های فراموش‌شده

در روزگاری که بحران‌ها بهانه‌ای برای نمایش آمادگی و قدرت نهادهای اجرایی شده‌اند، مانور زلزله در شهرستان بافق تصویری تمام‌عیار از بسیج تجهیزات و نیروها را به نمایش گذاشت. اما همین توانایی در تأمین فوری امکانات، پرسشی جدی را در ذهن مردم ایجاد می‌کند: چرا برای ساخت جاده‌های بین‌مزارع و مسیرهای حیاتی روستایی، سال‌هاست با بهانه‌هایی چون نبود تجهیزات و کمبود بودجه مواجه‌ایم؟ این مقاله نگاهی انتقادی دارد به تضاد آشکار میان اولویت‌های نمایشی و نیازهای واقعی مردم

به گزارش خبرنگاران گروه جامعه خبرگزاری گزارش خبر، در روزهایی که شهرستان بافق میزبان مانور تمام‌عیار زلزله بود، شاهد بسیج گسترده‌ای از تجهیزات، نیروها و امکانات بودیم؛ از آمبولانس‌ها و ماشین‌آلات سنگین گرفته تا چادرهای امدادی و تیم‌های تخصصی. همه چیز به‌طور معجزه‌آسا در عرض چند ساعت آماده شد، گویی هیچ محدودیتی در منابع و امکانات وجود ندارد. این نمایش قدرت و آمادگی، هرچند در ظاهر تحسین‌برانگیز است، اما پرسشی بنیادین را در ذهن مردم محلی و ناظران مستقل ایجاد می‌کند: چرا همین اراده و توانایی برای ساخت جاده‌های بین‌مزارع یا مسیرهای بی‌راهه که سال‌هاست به بهانه‌ی نبود تجهیزات و بودجه معطل مانده‌اند، به کار گرفته نمی‌شود؟

نمایش یا خدمت واقعی؟

مانورهای بحران، به‌ویژه در حوزه‌ی زلزله، نقش مهمی در سنجش آمادگی دستگاه‌ها دارند. اما وقتی این مانورها به صحنه‌ای برای نمایش قدرت تبدیل می‌شوند و در مقابل، نیازهای واقعی مردم در حوزه‌ی زیرساختی نادیده گرفته می‌شود، باید نگران شد. جاده‌های بین‌مزارع نه‌تنها مسیرهای حیاتی برای کشاورزان و تولیدکنندگان محلی هستند، بلکه در مواقع بحران نیز می‌توانند نقش کلیدی در امدادسانی ایفا کنند. با این حال، ساخت این مسیرها ماه‌ها و حتی سال‌ها به تعویق می‌افتد، آن‌هم با توجیهاتی چون نبود تجهیزات، کمبود بودجه یا اولویت‌های دیگر.

سیاست‌زدگی در تخصیص منابع

تجربه نشان داده است که بسیاری از پروژه‌های عمرانی و خدماتی، نه بر اساس نیاز واقعی مردم، بلکه بر اساس ملاحظات سیاسی، تبلیغاتی یا نمایشی اجرا می‌شوند. مانور زلزله بافق نمونه‌ای از این رویکرد است؛ جایی که همه چیز در کوتاه‌ترین زمان ممکن فراهم شد، اما همین سرعت و دقت در پروژه‌های توسعه‌ای دیده نمی‌شود. این تضاد، نه‌تنها اعتماد عمومی را خدشه‌دار می‌کند، بلکه نشان‌دهنده‌ی شکاف عمیق میان برنامه‌ریزی‌های کلان و نیازهای محلی است.

راه‌حل چیست؟

برای عبور از این وضعیت، باید نگاه مسئولان از «نمایش» به «خدمت» تغییر کند. تخصیص منابع باید بر اساس اولویت‌های واقعی و نیازهای روزمره مردم انجام شود. اگر توانایی بسیج تجهیزات برای یک مانور وجود دارد، پس همان توانایی باید برای ساخت یک جاده بین‌مزرعه‌ای نیز به کار گرفته شود. شفافیت در بودجه‌ها، مشارکت مردم در تصمیم‌گیری‌ها و نظارت رسانه‌ها می‌تواند گامی مؤثر در جهت اصلاح این روند باشد.